

BANGLENTININKAS

SEPTINTAS SKYRIUS

Susitikimas su širdies mokytoju

*Tavyje smilksta dagtis, jis laukia, kada taps tavosios sielos liepsna.
Kai ši vidinė ugnis ryškiai suliepsnos, tu nubusi.*

– Bradford Keeney

...meilė, kurios nepadovanojai, jėga, kurios nepanaudojai, apdairumas, kuris skatina nerizikuoti ir bijoti kančios, – štai kas yra gyvenimo švaistymas ir pražiopsota laimė.

– Mary Cholmondeley

Mano akys dar nebuvo regėjusios tokio nuostabaus vaizdo. Buvau matęs daugybę paplūdimių, tačiau nė vienas iš jų neprilygo šitam. Jis panašus į mažytę nirvanos gabalėlį. Sumokėjau taksi vairuotojui ir pasakiau ieškęs kelio namo.

– Ar tikrai, drauguži? – nusistebėjo jis. – Juk nuo čia iki artimiausio miestelio – daug mylių, šis paplūdimys – pats nuošaliausias saloje. Galiu grįžti tavęs po kelių valandų, jei, žinoma, pageidauji.

– Nereikia... bet ačiū, – atsakiau. – Jaučiu, kad man čia viskas bus gerai. Žinai, visata – tai draugiška vieta, – pridariau šypsodamasis išmanančio žmogaus šypsena.

Taksistas tik dūbtelėjo ir mane, papurtė galvą ir nuvažiavo.

Nors jokio žmogaus nesimatė, bet tai nieko nereiškė. Aš lėtai nulipau nuo kelio ir nusiavęs sandalus ėmiau bristi per smėlį. Kraštovaizdis kerėjo: priekyje spindėjo žydrai mėlynas vandenynas, smėlis buvo švarus ir baltas, o mano kėnė glamonėjo ir ramino karšti, malonūs saulės spinduliai. Aš atsisėdau ir tylomis padėkojau už visas tas dovanas, kurios po susitikimo su Kelu, mano tėvu, mums plėsti gyvenimą.

Maždaug dvidešimt minučių pasilepinęs saule, kitame paplūdimio krašte pastebėjau kažką judant. Akyliau pasižiūrėjęs išvydau vyrą, kuris smėlyje šoko keistą ritualinį šoką. Jis kratė rankas, drebino kelius ir purtė galvą. Manyje mums kauptis nerimas. Esu čia vienas, pagalvojau, gali blogai baigtis. Bet tada atsitiko nuostabus dalykas. Mano sūmoną perskrodė žodis *tikėk*, ir aš prisiminiau, ką Romoje man sakė tėvas Maikas: „Anapus kiekvienos savo baimės tu rasi savo sėkmę.“ Panirau į save ir atradau naują drąsos jausmą, kuris per tas keturias savaites, kai aš jau ėmiau liestis prie savo vidinės jėgos, nuolatos stiprėjo. Atsistojau ir ryžtingai patraukiau šokančio figūros link.

Artindamasis žmogus mačiau vis aiškiau. Lyg pasinertis trans, jis tebešoko savo keistis šokis ir, rodus, nepastebėjo, kad yra ne vienas. Netrukus buvau visai arti, tačiau šokis nesiliovė. Galiausiai vyras atsimerkė ir plačiai šypsodamasis tarė:

– Sveikas atvykęs? mano paplūdimys, Džekai. Kur taip ilgai užtrukai?

Mane tai pribloškė. Kaip šis žmogus sužinojo mano vardą? Tada galvoje vėl šmėkstelėjo žodis *tik?k*.

– Jūs žinote, kuo aš vardu? – paklausiau vis dar šiek tiek kaustomas baimės. – Iš kur?

– Aha, labai gerai žinau – Kelas man apie tave papasakojo. Jis buvo puikus vyrukas. Ir mokėjo linksmintis, vaikine.

– Judu kartu linksmindavotės? – negalėjau patikėti.

– O, nereikia nerimauti, tai būdavo tyros, nekaltos linksmybės, – atsakė jis, nuo krutinės šluostydamasis prakaitu.

Jis pasisuko į saulę ir aš paskubomis ištyrinėjau šį paslaptinę, kokią keturiasdešimt penkerių metų amžiaus vyrą. Jo bronzinės spalvos kėnas atrodė beveik tobulas, o po elastinga oda bangavo kieti raumenys. Akys buvo neįtikėtinai mėlynos, plaukai šviesūs, visiškai išblukinti saulės. Jis dėvėjo, jei neminėsiu kiaukutą viršinio ant kaklo, tik sudriskusias trumpikes, ant kurių, rodus, tiško visos vaivorykštės spalvos.

– Mano vardas Mo. Mo Džeksonas, – pasakė jis, tiesdamas ranką. – Sveikas atvykęs? Havajus. Tai mano pakrantė. Geriausia vieta šioje saloje plaukioti banglente – ir ji visa priklauso man. Vietiniai kalba, kad joje knibždėte knibžda vaiduokliu, todėl niekas čia nesilanko. Bet man gerai ir taip, – nutęsė jis. – Galiu čia visiškai vienas plaukioti kiauras dienas ir tai man baisiai patinka.

– Jūs esate banglentininkas? – išsprędo man.

– Koks tu sumanus, – sukikeno jis. – Tiesiog kaip Kelas. Jis buvo velniškai nuovokus – beveik kaip aš, – ir mano naujasis pažįstamas nusišypsojo.

– O ką jūs čia k? tik dar?te? Kalbu apie t? šok?

– Na, aš tik šiek tiek linksminausi. Mągstu šokti, tai padeda išsilaikyti gyvenimo t?km?je ir leidžia žiūrėti į dalykus ne taip rimtai.

– Gyvenimo t?km?je?

– Taip. Aš gyvenu nuo akimirkos iki akimirkos. Esu nusprendęs gyventi nuolatinėje palaimoje. Stengiuosi būti visiškai susiliejęs su tuo, kas vyksta čia ir dabar. Praeitisi baigsi ir nutolo. Taigi mano filosofija maždaug tokia: niekada neleisk vakarykš?ioms dienoms brautis į šiandieną.

– O kaip ateitisi? – pasidomėjau.

– Žmogau, ateitisi nėra tai, kas tikra. Man ji tik iliuzija. Vienintelis dalykas, į kurį iš tikrų?j? susitelkiu, yra šios akimirkos žavesys. Gyvenu t?km?je ir priimu dalykus tokius, kokie jie būna. Aš pakl?stu savo širdžiai. Ir man tai patinka! – išliejo jis savo entuziazmu, tada iš trumpikių kišenės ištraukė voką, ištiesė man ir paragino: – Imk, tai tau. Perskaityk, k? jame rasi.

Aš iš?miau iš voko suglamžytą popieriaus lapą ir atidžiai perskaičiau jame parašytus žodžius. Jie buvo tokie:

Paprasta diena, leisk man suvokti, koks turtas tu esi. Leisk nepragyventi tavęs laukiant laimingo ir tobulo rytojaus. Kada nors aš nagais gremšiu žemę arba

sl?psiu veid? pagalvyje, arba alpsiu nuo ?tampos, arba tiesiu rankas ? dang? ir nor?siu, labiau už visk? nor?siu, kad tu, paprasta diena, sugr?žtum.

– Mary Jean Iron

– Manau, tai tikra tiesa, – ?miau svarstyti balsu. – Kaip dažnai mes verkšlename, jog gyvenime neturime laiko, ir vis tiek švaistome begal? to laiko, kur? turime. Ir leidžiame savo gyvenimus vaikydamiesi aukso puodo tik tam, kad suprastume, jog m?s? didžiausi turtai buvo patys papras?iausi, tie, kuriuos mes visuomet tur?jome, bet šito nežinojome.

– Tu supratai, – tar? Mo, pritariamai linguodamas galv?. – Dauguma žmoni? nuolat b?ga ? š? išgalvot? pasaul?, kuris, jie mano, išgelb?s nuo vis? problem? ir pripildys juos džiaugsmo. Jie sau sako: „Kai pasieksiu t? ar an?, b?siu laimingas.“ Ta?iau aš manau, kad laim? n?ra vieta, ? kuri? galima nueiti. Tai m?s? pa?i? kuriama vidin? b?sena. *Kiekvienas* gali b?ti laimingas. Tai ?vyksta *?ia ir dabar*. Mums tereikia sustoti ir daugiau d?mesio skirti tiems turtams, kurie mus jau supa. Taigi aš gyvenu grynakrauj? gyvenim?. Myliu kiekvien? šio didingo nuotykiu akimirk?.

– O kur j?s gyvenate, jeigu tiksliau? – smalsiai pasiteiravau.

Jis mane nusived? prie papl?dimio pakraštyje p?psan?ios mažyt?s nendrin?s l?šnel?s su lyg pirštai styran?iomis kartimis.

Šalia mat?si mažas darželis, pilnas g?li?, ir ? sien? atremtas senas sur?dij?s motociklas.

– Tai mano r?mai, Džekai, mano namai. Ir jie man patinka! – išdidžiai tar? Mo.

– ?domu, – numykiau nesumodamas, k? galvoti.

– Tai daugiau nei ?domu – tai tobula. Man d?l nieko nereikia nerimauti, niekas man?s netrikdo, be to, esu šalia bang?, kurios mano šird? ver?ia plakti smarkiau. Gyvenu kaip rojuje. Kvie?iu! Keturias savaites tas rojus bus ir tavo.

– Skamba neblogai. Matau, kad ?ia malonum? man nestigs, – atsakiau šypsodamasis.

– Tavo atvykimui buvo rengiamasi, – t?s? Mo. – Bet tu tai, be abejo, žinai. Ir man bus malonu b?ti su tavimi. Aš tau aiškinsiu Antr?j? Finalin? Klausim?.

– „Ar tinkamai myl?jau?“

– Tu v?l teigus!

– Puiku. Ta?iau b?siu atviras, Mo: dabar man labiau r?pi susitelkti vidiniam darbui, nei k? nors myl?ti. Manyje vyksta tokios didel?s dvasin?s permainos, kad, rodos, kei?iasi visi mano gyvenimo dalykai. Galima sakyti, jog pasikeit? „visas mano langas su vitražu“.

– Žinau, apie tai kalb?jo t?vas Maikas. Nuostabus žmogus, – nuoširdžiai tar? Mo.

– J?s paž?state t?v? Maik??

– Žinoma. Jis daug met? buvo mano draugas, tik, gaila, bijojo vandens, – kikendamas atsak? Mo. – Kad ir kaip stengiausi, prie banglent?s n? artyn neidavo. Daug prarado, – jis g?žtel?jo pe?iais, patyl?jo ir t?s?: – Žodžiu, esama daugyb?s meil?s atmain?: erotiška meil?, meil? sau, meil? šeimai, meil? pa?iam gyvenimui ir jo stebuklingiems atsiskleidimams. Pastaroji meil?, mano drauge, ir bus ta meil?, ? kuri? tu ir aš dabar sutelksime d?mes?. Mudviej? užduotis – atverti tau šird?, kad paskui tu gal?tum atsiverti gyvenimui ir visiems jo džiaugsmams. Galiu lažintis, tu niekada nesitik?jai tur?ti asmeninio širdies trenerio.

– Širdies trenerio? Nieko apie tai negird?jau

– Taip, žinau, – kalb?jo Mo, – tai šiek tiek banalu, ta?iau Kelas nor?jo, kad viskas vykt? kaip tik taip. Jis suman? tau šias gyvenimo pratybas ir m?s? papraš? b?ti tavo mokytojais. Džekai, jis išties nor?jo tau pad?ti. Tas vyrukas tave tikrai myl?jo. Ta?iau leisk man t?sti. Aš atradau b?d?, kaip gyventi ?dom? ir nepaprast? gyvenim?. Turiu omenyje *tikrai* ?dom? ir tikrai nepaprast?. Nepaž?stu kito tokio laimingo žmogaus, koks esu aš, gyvendamas šitame tuš?iame papl?dimyje. Kiekvien? ryt? atsikeliu jausdamas širdyje didžiul? džiaugsm?. Aš plaukioju banglente. Aš šoku. Rytaiš tapau, kartais ir vakare, o atsigul?s miegoti matau žvaigždes. Saulei leidžiantis rašau eiles. Jau?iuosi es?s turtingiausias žmogus pasaulyje. Ir dar vienas nuostabus dalykas yra tas, kad iš tikr?j? aš niekuo nesiskiriu nuo tav?s. Tu irgi gali tur?ti tai, k? turiu aš – jei tik panor?si.

Visa tai ?m? pildytis, – t?s? Mo, – kai aš lioviausi gyventi kliaudamasis protu ir prad?jau verti savo šird?. Man tai buvo tikras atradimas. J? geriausiai apib?dino Karlas Jungas: „Tavo vizija taps aiški tik tada, kai pažvelgsi ? savo šird?. Kas ži?ri ? išor?, svajoja. Kas ži?ri ? savo vid?, nubunda.“

– Gerai pasakyta, – atsakiau jausdamas, kaip sulig tais žodžiais mane užlieja ramyb?s banga. – Taip nuostabu, kad turiu galimyb? su jumis bendrauti, Mo Džeksonai. Aš labai daug tikiuosi iš t? dien?, kurias praleisime drauge, – prid?riau kupinas tvirtos ?sitikinimo.

– Puiku! Džekai, min?jai, kad tau stojo dideli? permair? metas. Tai gera, ne – geriausia b?sena gyvenime. Žinau, kartais visa tai b?na siaubinga, ta?iau laikykis, neištežk. Visas atsiduok tam vyksmui, kuris dabar tave ap?m?s. Tai pats svarbiausias metas tavo gyvenime... kol kas. Tad pasikinkyk ši? bang?, pamatysi – tau tai patiks. Neabejoju, kad pabendrav?s su t?vu Maiku jau ?mei verti savo šird?, kad ? j? pl?stel?t? išmintis.

– J?s teigus. Mane aplanko tokios ?žvalgos, koki? anks?iau niekada neb?davo, ir aš negal??iau tvirtai pasakyti, iš kur jos atkeliauja, – pasakiau tik?damasis kokio nors paaiškinimo.

– Tu iš savo proto persikraustai ? šird?, kurioje slypi atsakymai ? visus klausimus. Gyventi prote – tai bandyti saugiai lošti su savo gyvenimu. Tu stengiesi visk? apskai?iuoti. Tu planuoji, nerimauji ir graužiesi d?l savo praeities, dabarties ir ateities. Tiek daug laiko praleidi svarstydamas, kas gal?jo b?ti ir kas b?t?, jeigu b?t?, kad neturi kada gyventi to gyvenimo, kur? tau reikia gyventi. Pats geriausias b?das mokytis iš gyvenimo – susilieti su kiekviena tau skirta akimirka, o to ne?manoma padaryti, jei esi savo min?i? nelaisv?je.

Mo kelias sekundes tyl?jo, tada prid?r?:

– Buvau toks kaip tu, Džekai – gyvenau savo prote. Netgi verslo šaka, kurioje darbavausi, ta pati.

– Reklama?

– Taip, reklama. Esi gird?j?s apie *MJ Group International*?

– Žinoma. Tai viena iš penki? geriausi? pasaulio reklamos agent?r?. ?sik?rusi ?ikagoje, ?vairiose šalyse turi dvidešimt tris atstovybes, jos metin?s ?plaukos siekia šimtus milijon? doleri?.

– Sp?k, kas š? k?dik? pagimd?? – paklaus? Mo, ner?peistingai plekšnodamas sau per pet?.

– Tik nesakykite! – š?ktel?jau. – Nejaugi *MJ* – tai j?s, Mo Džeksonas (Moe Jackson)?

– Taip, – atsak? jis džiugiai šypsodamasis.

– Ne?tik?tina! Tikrai? – negal?jau patik?ti, kad šis banglentininkas, su kuriuo dabar šneku?iavausi, prieš dešimtmet? buvo vienas žymiausi? rinkodaros žinov? pasaulyje. Jo

firma ?dieg? daug naujovi? ir gars?jo negailestingu elgesiu su konkurentais bei nuostata nugal?ti bet kokia kaina. *MJ International* – pasaulinio garso kompanija, tod?l man buvo sunku suvokti, kad šis, regis, nepaprastai taikus žmogus, stovintis priešais mane žavingame papl?dimyje kažkur žem?s pakrašty, yra tas, kas sakosi es?s.

– Patik?k, tai tiesa, – tar? Mo. – Mano skrydis ? s?km? buvo labai greitas. Rodos, kad sukdamasis versle aš tur?jau dovan? visk? paversti auksu. Daugel? met? buvau nesustabdomas ir per t? laik? uždirbau milijonus. Matyt, mane ved? pirmyn šeštasis jausmas. Sulauk?s keturiasdešimties, jau tur?jau didži?j? dal? t? material? g?rybi?, apie kurias svajoja bene kiekvienas tavojo pasaulio atstovas: nuosav? l?ktuv?, nam? Kaiman? salose, sodyb? Aspene, kelis galingus *Porsche* automobilius, l?lyt? žmon?. Ir sp?k, k? aš supratau po vis? ši? pinig?, šlov?s ir pripažinimo vaikymosi met??

– Pats pasakykite, – paprašiau ?d?miai ži?r?damas jam ? akis, kuriose šm?kstel?jo li?desio ir apgailestavimo šeš?lis.

– Man paaišk?jo, kad kiekvien? ryt? veidrodyje aš tebematau t? pat? asmen? ir jau?iuosi kaip ir tada, kai buvau alkanas ir neturtingas. Mane kamavo tie patys demonai ir tos pa?ios atkeliavusios iš vaikyst?s baim?s. Buvau varžomas t? pa?i? nuostat? apie save ir apie tai, kuo galiu b?ti. Taigi supratau, kad svarbu tik tai, kas yra m?s? viduje, kad ir koks b?t? gražus išorinis pasaulis. Jei tavo vidinis pasaulis purvinas ir nesveikas, jokie išoriniai dalykai tav?s nepadarys laimingo. Ir atvirkš?iai – jei vidinis pasaulis yra sveikas ir gražus, papras?iausia išorinio pasaulio smulkmena tavo siel? ir šird? pripildys džiaugsmo. Patys didžiausi gyvenimo turtai iš tikr?j? yra vidiniai turtai, mano drauge. Teisus buvo Ralphas Emersonas sakydamas: „Turtuolis be turtingos širdies yra apgail?tinas elgeta.“

– Pamažu ir aš tai pradedu suprasti, – m?sliai tariau.

– Kad ir kiek kauptum, niekas, tikrai niekas negali pašalinti to pilnatv?s stygiaus, kur? jau?iame savyje. Kiekvienas žmogus savyje turi ertmi? ir trokšta jas užpildyti. Vieniems tas ertmes vaikyst?je išgremž? t?vai, kuriems ner?p?jo vaik? emocijų reikm?s. Kitiems šios ertm?s atsirado mokykloje, nes klas?s draugai nesugeb?jo ?žvelgti j? dvasios turt?. Dar kitus šitaip sužalojo aukl?tojai, tikin?, jog jie niekada nebus verti pagarbos, kad ir kokie dideli b?t? j? laim?jimais. Užaug? mes nes?moningai ieškome žmoni? ir daikt?, kurie gal?t? užpildyti m?s? ertmes ir dovanot? pilnatv?s poj?t?. Kai tai ne?vyksta, leidžiam?s ieškoti kit? gelb?tojų?. Tokia paieška neturi pabaigos, užtat jai paaukojame savo vidin? ramyb?.

– Tad koks yra tas tikrasis sprendimas? – paklausiau.

Mo ir aš l?tai žingsniavome pakrante, o švelnus v?jelis glost? mudviejų veidus.

– Gr?žti ? save, – atsak? jis. – Daryti tai, kas suteikia pilnatv?s poj?t?. Užpildyti savo ertmes. Prisimink, kad vartai ? pasitenkinim? atsidaro vidun, o ne išor?n. Štai kod?l žmogus turi teikti pirmenyb? dvasiniams dalykams ir dirbti t? vidin? darb?, kur? tu k? tik min?jai.

– Gr?žti ? save – gražiai pasakyta, Mo.

– Gr?žti ? save – tai gilintis ? dalykus, kurie tau trukdo suprasti, koks iš ties? esi nuostabus.

– Tie dalykai – tai klaidingos nuostatos, neteisingos prielaidos, baim?s ir šališkumas, – ?siterpiau.

– Taip, visa tai ir dar daugiau. Kai s?moningai išnagrini?si ir ?veiksi šiuos dalykus, geriau jausiesi išoriniame pasaulyje. Kuo švaresnis taps tavo vidinis pasaulis, tuo

nuostabesnis bus išorinis pasaulis.

– Viskas prasideda viduje, – apibendrinau.

– Taip, – patvirtino Mo ir t's?: – O viena iš pagrindinių to vidinio darbo užduočių – atverti širdį, kitaip tariant, gyventi meilėje. Tai reiškia tikėti žmogaus galimybėmis bei tuo, kad tavo gyvenimas klostysis tobulai. Tai reiškia, kad tu gyveni išties grynakraujų gyvenimą. Džekai, pradėk jausti, koks nuostabus yra tavo gyvenimas, susilieki su tave supančia grožybe. Tai pasirinkimas, kuriam tu išties pajėgus, ir po trumpesnių ar ilgesnių bandymų šitaip gyventi tikrai išmoksi. Helen Keller sakė: „Joks pesimistas niekada neatskleidė žvaigždžių paslapties, neatrado naujų žemių, nesuteikė palaimos žmogaus dvasiai.“ Su gyvenimu elkis drąsiau – būtent tai padėjo man. Atverti širdį – tai taip pat reiškia labiau pasikliauti savo instinktais ir tikėti gyvenimo siurprizais. Tai imlumas tam, kas netikėta, ir atvirumas visiems tiems stebuklams, kurie tavęs laukia.

– Nepasakyčiau, kad tikiu stebuklais. Šiuo metu esu imlus kaip niekad, tačiau tikėti stebuklais man per sunku, – prisipažinau.

Tuo metu Mo pasileido būgti. Iš pradžių jis tiesiog risnojo, paskui spustelėjo greičiau ir sušuko:

– Paskui mane!

Aš paklusau ir čia būgti tikinčiamas save, kad šis veiksmas virs pamoka.

Mo bėgo pakrante gal penkiolika ar dvidešimt minučių ir visą laiką tylėjo. Netrukus supratau, kad jo tikslas – kopa pačiame paplūdimio pakraštyje. Kai mudu prie jos pagaliau atbėgome, garsiai šnopavau, mano skruostais žliaugę prakaitas.

– Regis, per daug mėgavaisi tais maistingais itališkais valgiais, – tarė Mo, žengdamas taku, vedančiu kopos viršūnį.

– Kur mes einame?

– Pamatysi.

Kopos viršūnėje pūsojo vešlia žolė apaugęs kauburys, nuo kurio galėjai matyti kitas salas, praplaukiančius laivus ir nepaprastai gražius koralų rifus.

– Pažvelk čionai, – paragino Mo, rodydamas netoliese riogsančių krūvų akmenis.

– Kas tai? – paklausiau.

– Na, – čia aiškinti Mo, žaisdamas su kiaukutu savo egzotiškame vėrinėje, – iš pirmo žvilgsnio tai primena istorinius griuvėsius arba kažkokią sieną ir kelių liekanas. Bet paklausk, kokį keistą dalyką tau pasakysiu: jei galėtum pakilti virš šių statinių, kuriuos prieš daugelį metų sukūrė senieji Havajų gyventojai, pamatytum tai, ką visai neseniai pavyko atskleisti mokslininkams, tyrusiems šiuos vietovės išsraigtasparnius ir lėktuvus.

– Klausau kuo dėmiausiai, – tariu nekantraudamas.

– Tai, kas panašu į sieną ar kelio likučius, pažvelgus iš tolimesnės ir tikslesnės perspektyvos, iš tikrųjų yra mantrus, nepaprastai sudėtingas vieškelių bei kitokių renginių tinklas, liudijantis apie kažkada čia klestėjusią civilizaciją.

– Noriu pasakyti, – t's? Mo, – kad kai čia žiūrima iš tolimesnės perspektyvos, pamatome, jog tie dalykai, kurie atrodo nesusiję, iš tikrųjų yra susieti. Štai kas man yra stebuklas. Supranti, stebuklas – tai proto permaina, leidžianti tuos pačius dalykus matyti kitokius. Nuo šios kopos viršūnės viskas atrodo kitaip, nei atrodo apačioje. Jei nuolat būsi atviras kitokiam požiūriui į savo gyvenimą, galop pradėsi regėti tuos stebuklus, kurie jame vyksta. Kuo atviresnis tapsi, tuo tau bus aiškiau, kad visi, atrodyt, atsitiktiniai tavo gyvenimo vyksniai iš tikrųjų yra didesnės sistemos dalys. Man tai reiškia stebuklą.

Tada Mo nusileido nuo kopos, o po kelių sekundžių beprotišku greičiu jį daryti atsispaudimus.

– Ką jūs čia dabar, po galais, darote? – nustebęs paklausiau.

– Tiesiog saugau savo gerą fizinę formą, – atsakė Mo. – Džekai, čia tavęs laukia daug daugiau, nei tu galėjai sivaizduoti, – tįsį jis savo mokymų šlapia nuo prakaito kakta. – Svarbiausia – tikėti.

Aš vėl girdėjau tą žodį. Žinojau, kad turiu tikėti, jog viskas, kas man atsitiko praeityje ir atsitiks ateityje, yra dalis tobulai suderintos programos, kuri mane nukreipia mano paskirties bei didžiosios tiesos link.

– Liaukis gyventi savo prote, – pakartojo Mo. – Tu jau išbandei šį gyvenimo būdą? – kur jis tave nuvedė?

– Aš vis dar būdoje, – sutikau.

– Tad galbūt atėjo laikas kitokiai gyvenimui, kai labiau susiklausoma? Tai, ką sako širdis. Susilieki su meile, ir aš pažadu, kad tau atsivers auksiniai vartai į visiškai naują pasaulį. Kai pradėsi viską daryti taip, kaip tau pataria balsas iš sielos gelmių, ir gyvensi myliuodamas save tokį, koks esi, viskas tau ims keistis gerai. *Paversk savo gyvenimą meilės meditacija* – meilės kitiems, meilės sau ir meilės visam pasauliui. Štai ką aš iš tikrųjų noriu pasakyti.

– Vis dėlto kaip jūs atsiradote čia, Mo? Kokia jūsų gyvenimo istorija?

– Visi turime tokias istorijas, ar ne? Taigi galiausiai nusprendžiau atsisakyti ano gyvenimo, nes jis darėsi beprasmiškas. Pardaviau viską, ką buvau sukauptęs, ir kelerius metus keliavau po pasaulį vien su kuprine. Sutikau nuostabių žmonių, susipažinau su įvairiomis kultūromis. Lankiau saviugdų seminarus ir vis keliams mėnesiams išnykdavau dykvietyse. Indijoje mokėjau medituoti, o Australijoje pamilau banglenčių sportą. Po ilgų ir atkaklių pastangų dviasdešimt tobulai aš pagaliau pajutau, kad galiu atsakyti į vis daugiau svarbiausių gyvenimo klausimų. Čia keistis. Kartą apsilankiau šioje žavingoje saloje ir išvydau šį paplūdimį. Šitaip suradau savo namus. Tiesiog pajutau, kad tai vieta, kuriai aš priklausau. Ir nuo tada gyvenu čia.

– Neįtikėtina, – ištarčiau aš. Paskui, kelias akimirkas pasvarstęs, paklausiau: – Ar svarbu būti vienam, kad atrastum save?

– Ne, tai visai nebūtina, – atsakė Mo. – Tiesą sakant, ilga vienvietė gali tapti būgimu nuo to, ką reikėtų gilintis. Tai kartais netgi virsta vengimu nagrinėti ir spręsti tuos vidinius dalykus, kuriuos būtina išspręsti. Kai gyvenau Indijoje, sutikau nemažai vienuolių, praleidusių vienvietėje geriausius savo gyvenimo metus. Jie užsisiklėsdavo kažkur kalnuose, ryšdavo vien strėnuostą ir maitindavosi saujele ryžių, tačiau tikrai neatrodė, kad visi šie žmonės yra nušvitę.

– Tai man netikėtai.

– Nėra labai sunku ramiai sėdėti kalno viršūnėje ir nieko daugiau nedaryti, tik skendėti savo mintyse. Nėra sudėtinga kiaušias dienas būti laimingam ir nejausti tampos, kai esi vienas ir niekas tavęs neerzina, neužduoda skaudžių klausimų. Aš manau, jog dvasinis augimas vyksta tikrame pasaulyje. Kas mes esame, atskleidžiame bendraudami su kitais. Iš savo patirties galiu pasakyti, kad save pažįstame tik tada, kai mus supa žmonės. Ši metafora. Tarkime, tu, visiškai vienas esi uždarytas baltoje dėžėje be jokių langų ar durų.

– Gerai, bandau tai sivaizduoti, – tariau stipriai užmerkęs abi akis.

– Puiku. Ar jau supranti, ką aš noriu pasakyti? Jei nėra kito asmens, kuris galėtų tave apibūdinti, apie save ne kažin ką galėtum pasakyti. Tu tiesiog vienas sėdi dėžėje.

– Jūs mint visiškai supratau. Toje dalyje man reikia kažko, su kuo galėčiau save palyginti.

– Taip, tik nežinau, ar žodis *palyginti* yra tinkamas, nors šiaip tu eini teisinga kryptimi. Jei tu baltas dalykas dar tume banglentis, tur tume tokį reiškinį kaip bendravimas. Tu galėtum jį apžūrėti, paskui apžūrėtum save. Šitaip save lygindamas su ja – arba remdamasis santykiu – galėtum apie save šiek tiek sužinoti. Pastebėtum, jog už jį esi aukštesnis, išmintingesnis ar judresnis. Taigi save pažįstame tik bendraudami.

– Taiklus šis, – tariau.

– O dabar tu pažiūrėk metaforą pritaikydamas vienuoliui. Ten, aukštai kalnuose, jis su niekuo nebendrauja. Vadinasi, nėra nei tikro asmenybės augimo, nei savęs pažinimo. Bet tu akimirka, kai jį sugrąžinsime į mūsų pasaulį...

– Jis ims bendrauti su kitais žmonėmis, – siterpiau. – Ir remdamasis tuo santykiu galės save vertinti.

– Taip. Ir toje kasdienybėje, žengdamas duobtų gyvenimo keliu, jis privalės tai vienaip ar kitaip atsakyti. Jei žmonės su juo elgiasi blogai, jis galbūt supyks. O pyktis yra tik galimybės gydyti senas žaizdas. Jei jis išsigąs, tai drauge gaus dar vieną progą geriau pažinti save ir šitaip kilstelėti savo sąmonę į kitą lygį. Susidūręs su bet koku jį trikdančiu iššūkiu, šis vienuolis galės atsigrąžti į save ir išsiaiškinti, ką savyje būtina taisyti ir stiprinti. Ar dabar matai, kad gyvenimas realiame pasaulyje, kuriame tenka eiti į darbą ir mokėti sąskaitas, yra vienintelis būdas siekti nušvitimo?

– Matau. Ir su tuo sutinku. Tačiau tokiu atveju, tikiuosi, leisite pasiteirauti, kodėl jūs gyvenate visiškai vienas?

Mo atsakė ne iš karto. Jis minutėlį svarstė, o tada nusišypsojo ir žmėgė kalbėti:

– Na, ir klausimėlis. Net nesumoju, ką tu jį atsakyti. Galiu pasakyti tik tiek, kad aš žinau, jog esu ten, kur privalau būti. Iki šiol gyvenau kitame pasaulyje, bet lemtis atvedė mane į šią vietą. Ketinu ją pasilikti, tačiau mūsų gyvenimai kartais klostosi keistai. Tad kas žino, kur aš būsiu po metų? Vis dėlto man patinka gyventi čia, kur dabar esu. Mėgaujuosi kiekviena dabarties akimirka ir esu atviras visoms galimyboms bei tikimyboms. Mano širdis šiame papuldimyje tokia laiminga. O kai ji pasakys kitaip, aš jai paklusiu.

Tokio atsakymo man ne visai pakako, bet daugiau nekamantinėjau. Akivaizdu, kad šis žmogus, turintis Adonio išvaizdą ir spinduliuojantis Budos ramybės, žinojo tai, ko nežinojau aš. Man nekilo jokių abejonių, kad jis gyvena remdamasis filosofija, kuri buvo kur kas pranašesnė už manąją.

Kai prieš kelias savaites pirmą kartą sutikau tave Maik, mano gyvenime tvyrojo tikra sumaištis. Tauri šio kunigo išmintis mano gyvenimui suteikė sparnus. Kas aš esu, kad spręstų, ar Mo tinkamai gyvena? Taip, jo pasirinkimas neįprastas, tačiau jei mes visi paisytume įprasto masinio mąstymo, visuomenę iki šiol gyventų ankstyvuosiuose viduramžiuose. Bet kokia pažanga vyksta tik originalios, drąsios svajotojų mąstysenos dėka. Todėl viskas, ko mane mokė Mo, buvo prasminga.

– Dėkai, šiandien tau daug pripasakojau. Viliuosi, kad išgirdai naudingų dalykų, – tarė jis. – Bet mudu tam turime dar visų mūsų. Tada laiką gyvensi sveiči namuose.

– Sveiči namuose? – garsiai nusistebėjau, nes aplinkui nesimatė jokio pastato – tik jo trobelė.

– Aha, jie ten, – ir Mo parodė seną medinį lovą, stovinčią anapus jo „rūmų“. – Kol sveičiosiesi čia, Havajuose, miegosi po žvaigždėmis. Pamatysi, kaip tai šaunu.

Sulig tais žodžiais jis patrauk? prie vandens, ?iupo banglent? ir leidosi jodin?ti bangomis.